

Всички у Васкови се приготвяваха за църква. Само малката Златка още спеше на креватчето си въ спалнята. Задушно беше още от сутринята. Прозорецът край креватчето беше полуотворенъ. Единъ клонъ отъ старата слива, нанизанъ съ хубави зрели сливи, надничаше въ стаята. На стола до креватчето, свито на кълбо, мъркаше едно отъ намъренитѣ, но вече порастнали котета.

По едно време котето се сепна. Настръхна, наостри уши, вперил погледъ, хвърли се до креватчето на пода и изръмжа. Нещо дълго почна да се премята подъ него. Въ сжщия мигъ майката отвори врататата. Сърдцераздиращъ писъкъ оглуши цѣлата къща. Дотърчаха уплашени всички.

Една змия се гърчеше на пода и се мъчеше да се увие около котето. А то, настръхнало, забило остритѣ си зъби въ шията на змията, държеше я здраво, ръмжеше и се мѣташе по пода заедно съ нея.

Майката грабна детето отъ креватчето. Бащата грабна бастуна и доуби змията.

Васко, застаналъ на прага, пищеше отъ страхъ за сестричето си.

Змията беше изпълзѣла по сливата и по клона се спуснала въ стаята.

Повиканиятъ лѣкаръ най-внимателно прегледа детето и котето. Никжде не личеше белегъ отъ ухапване. Опасниятъ врагъ не беше успѣлъ да достигне до детето, нито да ухапе котето.

— Това е едно отъ намъренитѣ въ буренака котенца, — каза Васко. И чакъ сега той разказа подробно случката съ намъренитѣ котенца.

Христо Ив. Къневъ

